

ТДАТУ

**Таврійський державний
агротехнологічний університет
імені Дмитра Моторного**

**НАУКОВА
БІБЛІОТЕКА**

МАЛЕВИЧ: ЧОРНИЙ КВАДРАТ ГЕНІЯ

**тематична бесіда
з мультимедійним супроводом**

**Таврійський державний агротехнологічний
університет імені Дмитра Моторного**

Наукова бібліотека

**МАЛЕВИЧ: ЧОРНИЙ
КВАДРАТ ГЕНІЯ**

тематична бесіда з мультимедійним супроводом

Запоріжжя – 2026

УДК

Укладачі: Н. Г. Ломейко

Малевич: чорний квадрат генія : тематична бесіда з
мультимедійним супроводом / наукова бібліотека ТДАТУ;
уклад.: Н. Г. Ломейко – Запоріжжя, 2026. – 29 с.

*«Я перетворив себе в нуль форми й піднявся
з нічого до творіння, тобто до супрематизму, до нового
реалізму в живописі – до безоб'єктного творення»*

К. Малевич

Його творчість знають – але насправді лише здається, що знають. Досі Казимира Малевича, етнічного поляка, часто називають російським художником. Хоча народився він у Києві, вважав себе українцем, а його життя і творчість були тісно пов'язані з Україною.

Кожен із нас може намалювати щось позбавлене змісту: хаотично провести лінії, нанести кольорові плями чи зафарбувати прямокутник чорною фарбою. Але лише Казимиру Малевичу вдалося перетворити це на абсолютно нову філософію мистецтва. На його думку, мистецтво має не копіювати дійсність, а створювати нову реальність. Саме так народився супрематизм – мистецький напрям, який започаткував Малевич.

Він став одним із тих художників, хто назавжди змінив світове мистецтво. Саме тому його картини сьогодні коштують десятки мільйонів доларів. «Чорний квадрат» називають іконою абстрактного мистецтва. Якби картину виставили на аукціон зараз, вона могла б стати найдорожчою у світі – її оцінюють щонайменше у 450 мільйонів доларів.

Росія називає автора «Чорного квадрата» російським художником. Своїм Малевича вважають також Польща та Білорусь. Але яку роль у житті митця відіграла Україна? І чи можемо ми називати його українським художником?

Передусім майбутній культовий художник народився у Києві 23 лютого 1879 року. Водночас у метричній книзі римо-католицького костелу міста Києва дата його народження записана як 11 лютого 1879 року.

Батько Казимира Малевича – Северин Малевич, поляк із Волині. Мати – Людовіка Малевич. Одні джерела вказують на її польське походження, інші – на українське. Хрестили Казимира у Київському римо-католицькому костелі Святого Олександра – нині це храм на вулиці Костьольній.

Батько працював інженером на цукроварнях по всій Україні, тому родина постійно переїжджала. До 18 років майбутній художник жив переважно в українських селах Поділля та Слобожанщини – саме в той час, коли формується особистість людини.

Це єдина картина Казимира Малевича, яку сьогодні можна побачити у постійній експозиції українського музею – «Супрематизм 65». Вона зберігається у Пархомівці на Харківщині. Саме у Пархомівці маленький Казимир закінчив двокласне сільське училище. Це була його єдина офіційна освіта. Усе інше: знання, мистецьке бачення – він здобував самостійно.

А ось на цьому цукровому заводі, який працює й сьогодні, колись працював його батько.

Сам Малевич згадував:

«Робітники склали друге товариство, серед якого я жив, але вони мені не подобалися. Я вважав за краще вести дружбу з селянськими хлопцями, вважаючи їх завжди вільними, що живуть на волі полів, лісів, лук, з кінями, баранами і свинями. Та найголовнішою різницею між робітниками і селянами було малювання».

Малевич із дитинства був повністю занурений в українське середовище: народне мистецтво, витинанки, вишивку, розпис печей, іконопис. Усе це відіграло величезну роль у формуванні його творчості.

Сам художник зізнавався, що саме українська природа стала головним джерелом його мистецтва. Не північні ліси

Росії, а українські поля, степи та села залишили в ньому найглибший слід.

Справді, від української дійсності та народної культури Малевич отримує потужний художній імпульс. Першими вчителями Малевича були звичайні українські селяни. Він згадував:

«Село займалось мистецтвом, але цього слова я тоді не знав. Словом, воно робило такі речі, які мені дуже подобались. У цих ось речах і крилася таємниця моїх симпатій до селян. Я з великим хвилюванням дивився, як роблять селяни розписи, і допомагав їм мастити глиною долівку в хаті та робити візерунки на печач. Намагався я перенести цю культуру на печі і в себе вдома, але нічого не виходило. Говорили, що я брудню печі».

У своїх майбутніх супрематичних картинах Малевич, як і народні майстри, віддає перевагу безсюжетності. Розфарбовує простими кольорами. Використовує геометричні фігури.

Дослідники вважають, що саме українська селянська культура дала Малевичу той поштовх, який згодом привів його до супрематизму. Сам художник прямо про це не говорив, адже не хотів, щоб його сприймали лише як «народного» митця. Він прагнув бути європейським художником світового рівня. Надихався багатьма джерелами, включаючи творчість Пабло Пікассо, зокрема його кубістичний період.

Малевич сприймав Пікассо як митця, що почав руйнувати предметний світ, але водночас критикував його за те, що той «застряг» у його уламках, не наважившись на повний розрив із реальністю.

Супрематизм – так назве свій мистецький винахід сам Малевич. Та буде це у далекому 1915 році.

А поки Малевичу 12 років. Він із родиною вчерегове переїжджає. Цього разу до містечка Білопілья на Сумщині.

Саме там він вперше спостерігає за роботою професійних художників. У місцевому соборі вони розписують ікони. Це його вражає.

Але й їхня російська вражає не менше. Мова, яка тоді була для нього незвичною.

Казимира, як найстаршого сина, батько часто бере з собою у справах до Києва.

Тут хлопець побачить те, що вплине на все його життя.

«У моїх спогадах Київ залишився чудовим. Гористі місця, Дніпро, пароплави. Київ поволі ставав новим середовищем, яке впливало на мою свідомість і відкривало нове буття мистецтва. Батько йшов у справах, а я бігав від магазину до магазину і дивився довго на картини. На картині, яка мене зачарувала, була зображена дівчина, яка сиділа на лавці і чистила картоплю. Ця картина була для мене відкриття. Я її пам'ятаю досі».

Саме у цьому київському католицькому костелі Людовіка і Северин Малевичі хрестили свого сина Казимира.

Він первісток у сім'ї, де народиться ще 13 дітей. Однак все своє життя Казимир Малевич не знатиме справжньої дати свого народження. Лише через 70 років після смерті художника польський дослідник Анджей Туровський встановить істину.

11 лютого 1879 року. І це означає, що Малевич народився на рік пізніше, ніж було відомо до того. Важко сказати, для чого Малевич протягом всього життя вказував іншу дату, не з метричної книги.

Але цей факт дуже суттєвий для його біографії. Взагалі, випадок в житті будь-якого митця є дуже важливим. В принципі, це закономірність, яку нам важко посягнути розумом.

Сім'я Малевича не була надто релігійною. Католицькі і православні звичаї накладалися одні на одні. Казимир Малевич теж не мав належності до якоїсь певної релігії.

Він відчував Бога як абсолютний нуль, тобто початкову точку, яка має щось створити, а не до чогось вести. Хоча в сім'ї Малевича й розмовляли польською, однак католицизм чи не основна форма польської ідентичності не мала великого впливу на Казимира. Його більше приваблював православний містицизм.

І саме православна ікона, яку він бачив в українських храмах, глибоко вплинула на його творчість. Культура родини Малевича була культура польською. З іншого боку, зрозуміло, що його українська культура вплинула на нього сильніше, ніж католицька.

Таке накладення біографічних обставин в цікавий спосіб перетворилося в культурну суміш, з якої в основному і виросла дуже складна мистецька концепція Казимира Малевича.

У 1895 році сім'я Малевичів переїжджає до Конотопа.

Батько Казимира змінює роботу. Отримує посаду на місцевій залізниці.

«О, славне місто Конотоп! Написав я першу картину «Місячна ніч». Це був пейзаж з річкою, камінням і причаленим човником. Відображення промінів місяця, як говорили, було в картині, як живе. На всіх моїх товаришів ця картина справила велике враження.

Одного разу товариш забрав без мого відома мою «Місячну ніч». Господар магазину був вражений цією картиною. Він із задоволенням, як мені передав товариш, взяв її і зараз же виставив у вікні магазину.

Чинovníки зупинялися, дивилися, дивилися. Я теж ходив дивитися на свою першу виставку. Але боявся, чи не пізнають моїй особі автора.

Я, можна сказати, соромився показати свою роботу, яку робив з великим задоволенням. Картина недовго постояла. Її купили за п'ять років»

Для 16-річного Казимира це справжній успіх. Малевич доводить усім, а особливо собі, він художник. Відтоді Казимир активно малює.

Пізніше він приїздить до Києва, знайомиться з художником Миколою Пимоненком і вступає до Київської рисувальної школи. Саме Україна стає тим місцем, де Малевич робить свої перші кроки як художник.

«Великі враження на мене справили його картини. «Показував він мені свою картину «Гопак». Я був приголомшений від всього, що побачив у його майстерні. Безліч мольбертів, на яких стояли картини, що передавали життя України.

Показую свої роботи, вже етюди з натури. Потрапляю до Київської рисувальної школи. Але обставини змусили мене їхати».

Стартувавши як художник в Україні, Казимир Малевич весь час еволюціонує. Через аматорські роботи, імпресіонізм, фовізм і аж до кубофутуризму та алогізму. Але одного дня він таки винайде свій, не схожий на жоден інший стиль.

Ця подія вплине на все майбутнє мистецтво. А тоді, у 1897 році, батька Малевича переводять з Конотопа до Курська. Разом з ним їде й уся родина.

І у Казимира Малевича починається новий етап.

Те, що художник в дитинстві отримує, як враження від світла – залишається у ньому надовго.

Майже десять років прожив у Курську, де одружився та працював на Курсько-Московській залізниці. Він не полишав малювати й організував гурток з малювання.

Подружнє життя не склалося і 1905-го року Малевич здійснив першу невдалу спробу вступити до Московського

училища живопису, скульптури і зодчества. Він почав займатись у студії архітектора, одного із засновників Московського товариства художників Івана Рерберга. Малевич увійшов у середовище відомих малярів, почав виставлятися на художніх виставках товариства.

«Кубофутуристичний» напрям у творчості Малевича припав на початок Першої світової війни. 1913-го він оформлював постановку футуристичної опери «Перемога над Сонцем». На театральній сцені вперше було представлено «Чорний квадрат», створений Малевичем як декорація до спектаклю. Це був початок супрематизму (найвищого етапу у мистецтві). «Супрематизм, – за визначенням Малевича, – мав у своєму розвитку три ступені чорного, кольорового і білого»

Навіть перебуваючи далеко від України, Малевич не переставав відчувати себе українцем. У документах і анкетах він часто писав: «українець». У спогадах згадував українське дитинство, українські села, українську природу, українські пісні.

Довгий час вважалося, що світ уперше побачив супрематизм у грудні 1915 року на знаменитій виставці «0,10». Але насправді Малевич представив свої супрематичні роботи раніше – на виставці декоративного мистецтва в Москві у галереї Лемерсьє, де поруч із його абстрактними композиціями були українські вишивки та килими, створені майстринями з Київщини.

Для Малевича це було природно: поєднувати новітнє авангардне мистецтво з українською народною традицією.

На цій виставці було представлено три роботи Казимира Малевича. Одна із робіт – це була декоративна подушка і декоративні килими. Це засвідчено було безпосередньо в каталозі цієї виставки.

Серед експонатів наймовірніше ескіз ось цієї подушки. Але не тільки. Його нові абстрактні картини теж на виставці.

І це перша поява супрематизму на суспільному горизонті. Нове авангардне мистецтво знаходиться поруч зі звичайними народними вишивками і килимками. І відбувається це за місяць до знаменитої виставки «0,10» де, як раніше вважалося, Малевич вперше відкрив світові свій супрематизм.

Для Казимира Малевича це було так природно – віддати свої ескізи українським народним майстриням, щоб вони вишили його надсучасні дизайнерські речі. Вишиті шарфики, подушки, хустки і скатертини, створені в селі Вербівка на Київщині, потім продавалися в Києві, Москві і Берліні.

Супрематизм – це новий світ звільнений від всього. Мистецтво творити, а не мистецтво повторювати.

Важливо зрозуміти, що серед митців ХХ століття, які зверталися до абстракціонізму, саме Казимир Малевич здійснив радикальний стрибок у безпредметність, у «ніщо». Тому можна стверджувати, що його роль у розвитку абстрактного мистецтва є, мабуть, найвизначнішою.

Супрематизм Малевича – це простір, у якому немає ні маси, ні ваги, ні верху, ні низу. На білому тлі геометричні форми ніби вітають, мов планети у безмежному космосі, у безкінечності.

І це свобода, воля як код української свідомості... Вплив козацького духу... Це знаходяться всередині українців... Це начебто звільнення від всього.

У 1917-1918 роках Малевич перестає присвячувати себе винятково малярству: він активно пише теоретичні праці та багато викладає в Москві й Петрограді. У 1919 році Марк Шагал запрошує його викладати у Вітебську. Саме там Малевич створює мистецьке об'єднання УНОВИС

(«Утверджувачі нового мистецтва») — авангардну художню групу, що стала важливим осередком розвитку нового мистецтва. У Вітебську він активно працює над теоретичними дослідженнями та творчими експериментами разом зі своїми учнями. Цей період став важливою віхою у творчості та мистецьких пошуках Малевича.

Але на початку 1920-х років Малевич повертається до Росії. Там він стає директором Державного інституту художньої культури й певний час працює в цьому закладі. Проте у 1926 році інститут фактично зазнає розгрому. Малевич уже не може повноцінно працювати, а сама ситуація свідчить про поступове «закручування гайок» щодо авангардного мистецтва в СРСР загалом. У результаті художник опиняється у складному становищі. У Ленінграді для нього вже нестерпні умови. Його звідусіль звільняють і він більше не має можливості займатися улюбленою справою та вільно розвивати свої мистецькі ідеї в Росії.

Київський художній інститут в середині 20-х років перетворюється на справжню новаторську школу. Після чисток у Москві та Ленінграді це єдине місце, де ще прихильно ставляться до авангардистів.

Ректор Іван Врона запрошує викладати найпрогресивніших художників. Віктора Пальмова, Павла Голубятникова, Володимира Татліна. Тут вже працюють Михайло Бойчук та Олександр Богомазов.

Власну творчу лабораторію кличуть створити й Казимира Малевича. Художник знову повертається до України.

І Київ стає останнім місцем, де художник може відкрито висловлювати свої авангардні ідеї. Його статті друкують українські журнали, проходять виставки, про нього пише преса.

Ось у цій будівлі більше як 90 років тому і викладав Казимир Малевич. Тут він лікував студентів від реалізму та

кольоростраху. Зараз тут теж навчаються майбутні художники.

Серед багатьох прихильників Малевича в інституті було й не менше супротивників. Багато чиновників не сприймали його авангардну творчість.

Василь Касіян, спогади про Малевича

«З перших днів моєї діяльності в Київському художньому інституті (1927) суперечки між художниками за напрям в мистецтві виливались у гостру ідеологічну боротьбу. Ідеологія все більше проникала у мистецтво. Вона розколювала художників».

Україна. Початок ХХ століття.

Українці вже пережили голодомор 1921 р. Найстрашніший попереду. Гинуть мільйони.

Він переживав колективізацію, як власну трагедію.

У 1930 році Малевич малює цей рисунок. Фігури людей із серпом-молотом, хрестом і домовиною замість обличь. Дослідники стверджують, що це візуалізація тогочасної популярної частівки, *«Де серп і молот, там смерть і голод»*. Постсупрематичні речі Малевича – це відповідь на трагедію Голодомору.

Це видно, що це крик. Мовчазний крик.

Наприкінці 20-х, на початку 30-х років у Малевича з'являється другий селянський цикл.

На відміну від першого, де селяни зображені могутніми, сильними, повними енергією, Малевич починає писати зовсім інших селян. Безликих, бездіяльних, без рук. Селян, які втратили волю до життя.

«Коли селянам більшовики перебили хребта, він почав малювати їх льялками-калічками на жовто-блакитному (як український прапор) тлі». Писав Дмитро Горбачов

Картина «Торс у жовтій сорочці» цікава символікою кольорів. Складається враження, що синьо-жовті та червоно-чорні кольори тла поєднані не випадково – це може

бути відсиланням до української національної символіки. Червоний будинок на картині нагадує труну, що посилює відчуття тривоги й трагізму.

Дуже часто Малевич зображає постаті людей на тлі апокаліптичного пейзажу, поруч із будинками без дверей і вікон. На деяких картинах ці будинки важко відрізнити від надгробків.

Другий селянський цикл Малевича виразно відсилає до подій, що відбувалися в українському селі наприкінці 1920-х – на початку 1930-х років. Передусім ідеться про колективізацію та трагічні наслідки Голодомору. Багато дослідників творчості художника вважають, що саме ці події вплинули на створення його похмурих і символічних образів.

У 30-х роках радянська влада забороняє абстракціоністів. В деяких музеях картини знищують, в інших прирікають на забуття.

В СРСР культурна революція остаточно згортається.

В художньому інституті, де Малевич викладає, чиновники вчиняють справжній погром. З посад звільняють усіх неблагонадійних. Серед них і Казимир Малевич.

Малевич стає невиїзним. Двічі заарештовували за звинуваченням в «антирадянській пропаганді» та «шпигунстві», катували, внаслідок чого здоров'я було суттєво підірване.

Казимир Малевич був світлою людиною, хоч і складною. З одного боку, високо себе ніс, міг здатися гоноровим (і почуття власної гідності йому не могли простити), але з іншого – умів дружити, ділитися знаннями, а ще допомагав студентам – матеріально, та ще й так, щоб вони не здогадувалися, від кого допомога.

Дуже добре співав і мав красивий бас. Коли художник Володимир Татлін грав на бандурі. Під акомпанемент бандури Малевич співав. Улюбленими були пісні «Гуде

вітер вельми в полі»; «При дорозі хрест високий, кров'ю обілляний», «крамольна пісня» (це твір із бунтівним чи антидержавним змістом, що виступає проти встановленої ідеології) в ті часи «Ще не вмерла України ні слава, ні воля».

На схилі літ художник почав цінувати сім'ю. І від супрематизму повернувся до того, чим почав – до пейзажів та до портретів рідних.

Зокрема, знаменитий автопортрет 1933 року. Багато з цих портретів відсилають до ікон, зокрема до українського іконопису. Знаменита робота Малевича «Робітниця» дуже схожа на ікону Божої Матері Одигітрії (грец. Οδηγήτρια – «та, що вказує дорогу») – образ Богородиці з Ісусом-Дитям. Такі ікони Малевич міг бачити в Україні, і це помітно, якщо порівнювати ці твори.

Уже тяжко хворим Малевич пише автобіографію. Він втомлений і розчарований радянською владою. Велику частину рукопису Казимир Малевич присвячує дитинству та юності, які минули в Україні. Серед багатьох епізодів він згадує:

«День у день ходили ми з Левом Квачевським на етюди влітку. Згадували Україну. Він і я були українцями.»

Творчість Казимира Малевича формувалася на перетині багатьох культур. Серед них і українська. Однак, попри різні впливи, художнику вдалося створити унікальний, ні на кого не схожий мистецький стиль.

Він вийшов за межі традиційного мистецтва. Казимир Малевич став художником світового масштабу.

Помер Казимир Малевич 15 травня 1935 року після тривалої хвороби – раку передміхурової залози. Його поховали в супрематичній труні, на якій був зображений чорний квадрат – символ, у якому водночас немає нічого і є все.

Нині картини Малевича входять до списку найдорожчих полотен світу. У 2018 році його

«Супрематичну композицію» продали за рекордні 85,8 мільйона доларів. На той час вона посідала 55-те місце у рейтингу найдорожчих картин усіх часів.

Таким він був – Казимир Малевич: харизматичний, незбагнений, епатажний і непереможений творець власного світу, українець, киянин, громадянин Всесвіту.

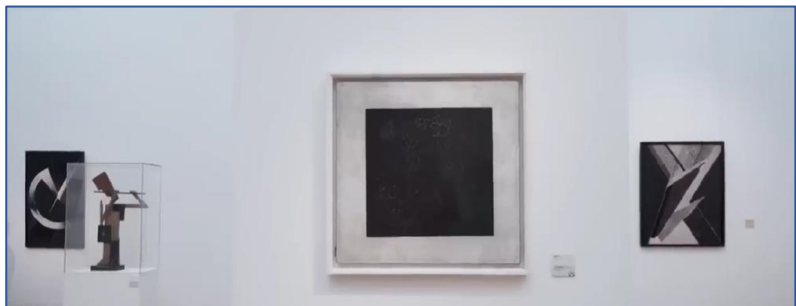
МУЛЬТІМЕДІЙНИЙ СУПРОВІД

Супрематизм (від лат. *supremus* – найвищий) – напрям авангардного мистецтва, безпредметність, абстрактний геометризм, що виник на початку XX століття.

Активация Windows

Чорний квадрат називають «іконою» абстрактного мистецтва

Супрематизм активно розвивався в українських мистецьких осередках (зокрема в Києві та Харкові). Він вплинув на дизайн меблів, тканин, посуду та навіть на архітектуру.

Малевича можна сміливо назвати «корінним киянином»

Приблизне місце, де був розташований маєток Марії Оржеховської, де народився Казимир Малевич 23 лютого 1879 року.

Родина Малевичів мала українське, польське й білоруське походження.

Батько Казимира Малевича – Северин, поляк з Волині.

Мама – Людівка, була українкою, але перед одруженням перейшла в католицизм, змінивши ім'я Людмила.

KIZLOW, KOSCIOL SW. ALEKSANDRA

Батько Малевича – інженер, працює на цукроварнях по всій Україні.

Робота сезонна, родина часто приїжджає. До 18 років майбутній художник живе переважно в українських селах на Поділлі та Слобожанщині.

*«Село займалось мистецтвом,
але цього слова я тоді не знав.
Словом, воно робило такі речі,
які мені дуже подобались.
У цих ось речах і крилася
таємниця моїх симпатій до
селян...»*

К. Малевич

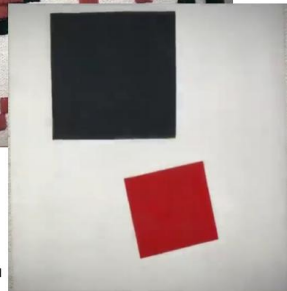

Фото селянської хати. Україна
Початок ХХ ст.

Використовує геометричні фігури

Чорний і червоний
квадрати. 1915 р.
К. Малевич

«Чорний квадрат на білому тлі» став частиною триптиха разом із роботами **«Чорний хрест»** і **«Чорне коло»**. 1915 р.

Вперше спостерігає за роботою професійних художників.

У місцевому соборі вони розписують ікони.

«Київ поволі ставав новим середовищем, яке впливало на мою свідомість і відкривало нове буття мистецтва»

Костел Святого Олександра,
1911 рік

Сучасний вигляд Церкви

Саме у цьому київському католицькому костелі Людовіка і Северин Малевичі хрестили свого сина Казимира

Селянки у церкві.
1912 р.

К. Малевич

«О, славне місто Конотоп! Воно всеньке лисніло від сала. На базарах і біля станцій довгими рядовицями сиділи за столиками тітки, котрі називалися сальницями, від них пахло часником. На столиках було навалено купи найрізноманітнішого сала, вудженого і невудженого, зі смачною шкіркою, лежали ковбаси, я ламав їх на шматки і їв, як їли на базарах люди. Я зростав серед цього українського сала і часнику в Конотопі».

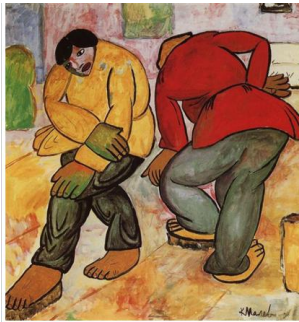

«Конотопська
Джоконда», одна з
найбільше ранніх робіт
Малевица

Куточок нашої рисувальної школи. 1885 р.

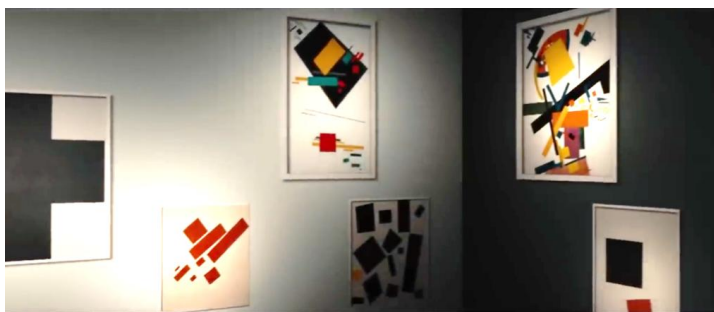
Рисувальна школа Мурашко
Київ, відкрита у 1876 р.

Полотери. 1912 р.

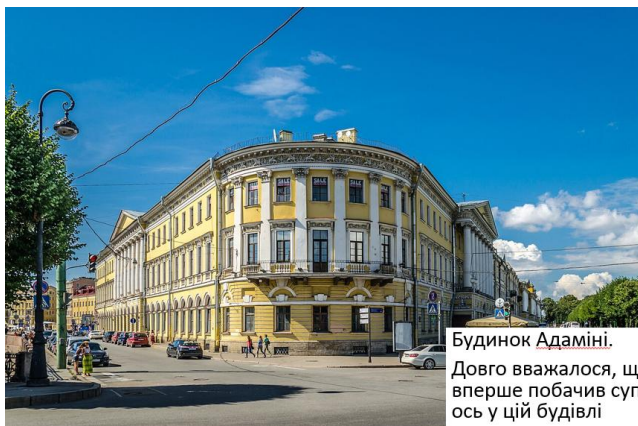

Селянка. 1912 р.

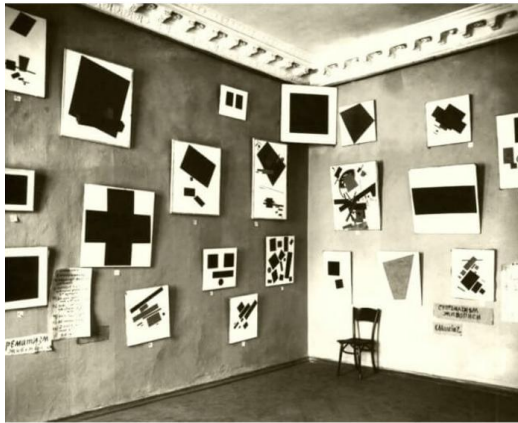

Винайдення власного стилю

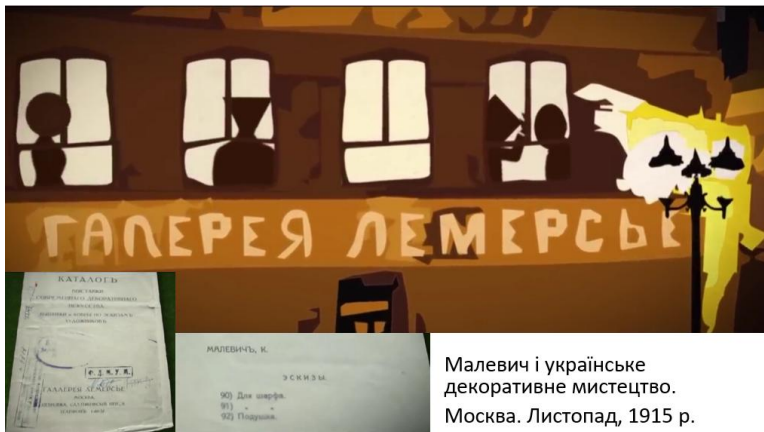
Новий етап життя Казимира Малевича

Будинок Адаміні.
Довго вважалося, що світ
вперше побачив супрематизм
ось у цій будівлі

Остання футуристична виставка картин **0,10** Санкт-Петербург, грудень 1915 р.

Малевич і українське декоративне мистецтво. Москва. Листопад, 1915 р.

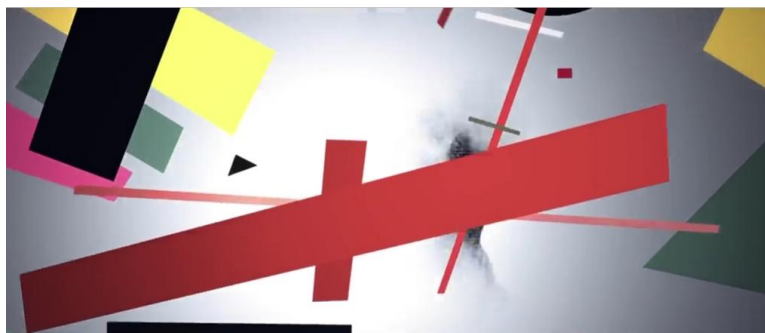

Виставка «Сучасне декоративне мистецтво» в галереї Лемерсьє Москва, листопад 1915 р.

Малярські маси в русі.
1915 р.

К. Малевич

Свобода як код української свідомості

Київський період
1928-1930 рр.

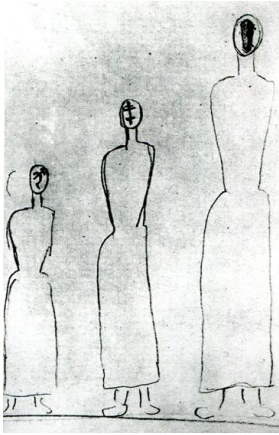
Зі студентами, 1929 р.

Свобода творчості та визнання

Фрагмент ескізу К. Малевича проекту кольорового вирішення настінного розпису конференц-зали Всеукраїнської академії наук, Київ. 1929 (НХМУ)

**Казимир Малевич: Де
серп і молот, там
смерть і голод**

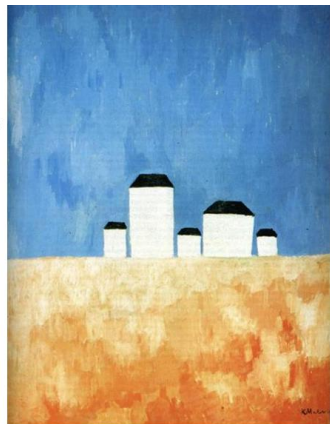
Три постаті.
1932-1933 рр.

К. Малевич

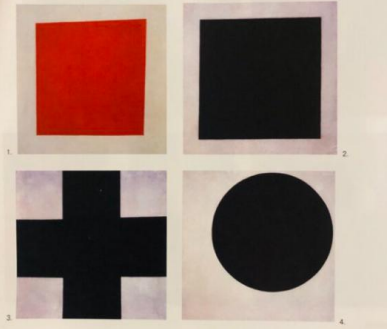

Селяни.
Кінець 1920-х рр.
К. Малевич

Пейзаж із п'ятьма
будинками.
Кінець 1930-х рр.
К. Малевич

Твори К. Малевича на персональній виставці
у Київській картинній галереї 1930

1. Червоний квадрат
 2. Чорний квадрат
 3. Чорний хрест
 4. Чорне коло
- К. Малевич

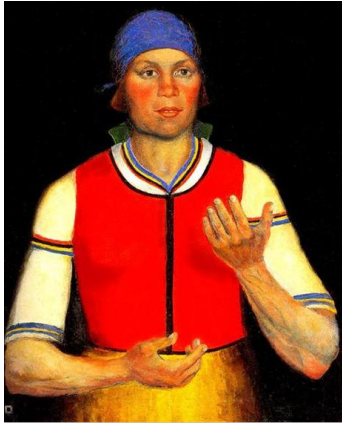

Самого Малевича двічі заарештовували за звинуваченням в «антирадянській пропаганді» та «шпигунстві», катували, внаслідок чого здоров'я було суттєво підірване.

Автопортрет
1933 р.

К. Малевич

Робітниця
1933 р.

К. Малевич

Супрематична
картина.
1916 р.

К. Малевич

Property from an Important Collection

Kazimir Malevich (1878-1935)

Suprematist Composition

Price realised

USD 85,812,500

Estimate on request

Closed: 15 May 2018